

uloženo jí vykonati naturální práci za r. 1920 a to pod pouhou pohrůzkou pokuty, při čemž ohledně oněch 300 K úřad mluví o zameškání cestovních prací. Ze správních spisů není blíže patrno povaha oné pohledávky 300 K, zejména je-li to dávka uložená st-lce v penězích, či snad ekvivalent naturálního plnění jí uloženého, ale nesplněného, a tím méně jest patrno, jde-li vůbec o závazek, jež bylo by posuzovati podle § 10 cit. župního statutu, při čemž by však vzešla dále otázka — má-li oněch 150 K býti ekvivalentem za zameškanou práci v r. 1919, — jak úřad k st-lčinně povinnosti platiti obnos ten dospěl, když dle prohlášení obce v roce tom žádná naturální povinnost ji nepostihovala. Zda však nejde při této částce 300 K o ekvivalent zameškaných obecních prací, nýbrž — jak by se z původního návrhu obce zdálo — o jakýsi požadavek komposesorátu (közbirtokosság), nelze ze spisů rovněž posouditi, když, jak uvedeno, bližší okolnosti tohoto požadavku označeny nejsou, při čemž ovšem přicházela by v úvahu opět další otázka, zda by v případě nesplnění této peněžitě pohledávky úřad mohl podle cit. §u 10 postihnouti st-lku pokutou určenou pouze na zanedbání povinnosti k plnění naturálnímu.

Jest tedy jak rozhodnutí v odpor vzaté, tak i řízení, o něž se výrok ten opírá, postiženo takovou neúplností a nejasností, že není vůbec lze přezkoumati správnost výroku toho jak po stránce věcné, tak i po stránce právní, pročež bylo stížnost právě tuto podstatnou vadnost vytýkající, uznati za důvodnou a zrušiti výrok v odpor vzatý podle §u 6 zák. o ss.

Žal. úřadu náleží, aby zjistil přesně, o jaké požadavky, za kterou dobu a jaké povahy jde, aby posoudil pak oprávněnost požadavků těch, hledě při tom k námitkám st-lkou ve správním řízení předneseným, a dle toho vydal nové rozhodnutí.

Č. 2049.

Vojenské věci: I. Také bývalí neaktivní vojenští gážisté rak.-uherské (rak., uherské) nemají právního nároku na převzetí do čsl. armády. — II. Není proto vadou, nepřipojil-li úřad k svému zamítavému rozhodnutí důvodů.

(Nález ze dne 5. března 1923 č. 3442.)

Věc: JUDr. Manfred K. v K. proti ministerstvu národní obrany o převzetí v hodnosti gážisty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l roku 1890 rozený a na dobu války jako jednoroční dobrovolník odvedený, sloužil v bývalé rak.-uh. armádě nakonec jako vojenský právní praktikant a žádal přihláškou ze dne 10. února 1921 o převzetí do čsl. armády v hodnosti neaktivního gážisty.

Nař. rozhodnutím ze 24. června 1922 zamítlo mno tuto přihlášku podle ustanovení §u 1 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. bez udání bližších důvodů a dodalo, že st-l podléhá branné povinnosti podle ustanovení §u 2 bran. zákona a vtěluje se jako prostý voják k pěšímu pluku č. 33.

Stížnost k nss-u podaná stala se, pokud jde o druhý výrok nař. rozhodnutí, bezpředmětnou tím, že mno, měníc nař. rozhodnutí, propustilo st-le výnosem z 25. listopadu 1922 podle Šu 20 vl. nař. ze dne 27. července 1920 č. 470 Sb. z čsl. vojska.

Výroku o nepřevzetí vytýká stížnost nezákonnost z důvodu nesprávného aplikování zákona, neboť § 1 cit. zák. týká se, jak jde i z Šu 2 téhož zákona a z Šu 6 cit. nař., pouze vojenských gážistů z povolání, jímž st-l není, a vadnost řízení, poněvadž nař. rozhodnutí nemá žádných důvodů, a skutkové okolnosti, které vedly žal. úřad k zamítnutí přihlášky, st-li sděleny nebyly, ačkoliv oprávnění žal. úřadu rozhodovati o převzetí podle volného uvážení v Šu 1 zákona se, jak řečeno, na případ st-lův nevztahuje. Přihlášku st-lovu nelze prý považovati ani za opožděnou, neboť byla podána dne 5. listopadu 1920, tedy ve lhůtě dané § 8 cit. vl. nař., nehledě ani k tomu, že svoji první přihlášku, která žal. úřadu patrně nedošla, podal st-l dne 17. března 1919 v Celovci na poštu.

Nss nemohl těmto námitkám přiznati váhu. Pouze gážistů z povolání týká se § 2 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb., přiznávající jim pro případ, že nebudou převzati do čsl. činné vojenské služby, za jistých podmínek nárok na odbytné nebo zaopatřovací požitky, kdežto § 1 zákona se na gážisty z povolání neobmezuje, přiznáváje ministerstvu nár. obr. povšechně právo přejímati podle vlastního uvážení bývalé rak.-uh., rak. a uh. vojenské gážisty do vojenských služeb čsl. republiky jako čsl. vojenské gážisty, tedy i gážisty neaktivní.

Tc jde ostatně i z Šu 6 vl. nař. z 27. července 1920 č. 470 Sb., jež se právě stížnost na podporu svého názoru dovolává, neboť tento § 6, týkající se převodu bývalých vojenských gážistů v záloze a v poměrech podobných, vztahuje se podle Šu 7, odst. 1 téhož nař. výslovně jen na vojenské gážisty do čsl. vojska na základě přihlášky již převzaté.

Rozhoduje tedy mno i o převzetí bývalých vojenských gážistů neaktivních podle vlastního uvážení, které, jak nss již opět vyslovil, není ničím omezeno. Právního nároku na převzetí do čsl. branné moci nepřiznává zákon nikde ani neaktivním bývalým gážistům.

Proto nemá strana právního nároku ani na sdělení důvodů, které byly pro zamítnutí přihlášky směrodatné.

Zákon nepředepisuje také žádného určitého řízení, které by rozhodnutí to mělo snad předcházeti, a zejména nenařizuje pro tento případ, že by žadatel měl býti slyšen a že by mu měla býti poskytnuta příležitost, aby se o skutkových okolnostech snad proti němu svědčících vyslovil a své zájmy hájil.

Proto bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou, aniž bylo třeba zabývat se jejími vývody, že st-lova přihláška byla podána včas, když žal. úřad přihlášku tu neodmítl z důvodů opožděnosti.

Č. 2050.

Vojenské záležitosti. — Administrativní řízení: * Rozhodnutí vydané v poslední instanci ministerstvem národní obrany o záboru místností za účelem ubytování vojska, stalo-li se bez